

Kondor Katalin: Csak azért is karácsony!

2022 december 14. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Igen, így, kisbetűvel, nehogy másra gondoljanak!

Ugyanis én a közelgő ünnepre gondolok, a keresztények szent ünnepére, arra, amikor Isten fia, Jézus Krisztus földi születésére emlékeznek a keresztény világ. Feltéve, ha hagyják! Mert lehet ugyan büszkélkedni azzal, hogy modern világunkban végletekig mennyen sikerült belénk sulykolni a „másság” feltétel nélküli csodálatát, s még a gyilkost is keblünkre kell ölelni, hiszen valószínű, nehéz gyermekkor miatt gyilkolászik, s éppen a keresztények öldöcsése hozza el neki a lelki békét, azért valami nagyon nem stimmel a világban. Vallásszabadság van mivelélenk állítólag, azaz ezt hirdetik, de valójában nincs. Valójában keresztényüldözés van, s ezt már számos „hivatalosság” is megállapította, adatokkal bizonyítva, hogy a kereszténység a leginkább üldözött vallás a világon. Olyan adatot is olvastam, mely szerint minden nyolcadik keresztényt érint a diszkrimináció. Az emberi jogokra oly sok utalgató világunkban a tények immár rendre azt mutatják, hogy a vallásszabadság olyasmit jelent, hogy például a francia templomokból görkorsolya-edzést lehetett csinálni. Szabadon. A keresztény papok elleni merényletekről ne is beszéljünk, oly sok volt már belőlük, miként a szentképek, a kereszténységre utaló felbecsülhetetlen értékű festmények, szobrok megrongálása is szinte mindennaposá vált „modern” és káoszba hullott világunkban.

Nem tudnám pontosan megmondani, mikor kezdődött újkori üldöztetésünk. Legyen ez a tudós elemzők dolga, hogy az eredetet pontosan megjelöljék. Ám hogy a magát kereszténynek, vagy részben kereszténynek valló országokban, a modern világ híveinek birodalmában kezdték el a keresztények elleni hadjáratot, annak számos jele és bizonyítéka van. Apróbbnak mondható jelekkel kezdődött. Valószínű sokan emlékeznek arra a több lapban is megjelent hírre, amely nagyjából húsz esztendővel ezelőtt azt közölte, egy finn–olasz kettős állampolgár, egy kétgyermekes anya azzal állt elő, hogy gyermekei iskolájában távolítsák el az osztálytermekben kifüggesztett keresztet, az ugyanis sérti a gyermekei vallásszabadságát. S a bíróság Olaszországban kimondta, a feszület jelenléte ellentétes az állami semlegesség elvével. Hogy mi a fene az az állami semlegesség, fejtse meg, aki akarja, vitatkozzanak róla, mindenesetre az ügy jó nagy port kavart, pár napig. Aztán néma csend lett. A hasonló esetek pedig sokasodni kezdtek, s lehet, hogy tévedek, de szerintem ezek a fajta provokációk nem elsősorban a keresztények szölkéséről és szölkéséről, hanem azt mutatják, zavart kell kelteni a fejekben, el kell bizonytalanítani az embereket, el kell venni tőlük a lelki kapaszkodókat, múltjukat, családi kötelességeiket, ünnepeiket, s nem utolsósorban meg kell mutatni nekik, hogy kötelesek saját vallási szimbólumaikat figyelmen kívül hagyni, csak hogy meg ne sértsék a nem katolikus vallásúakat és az ateistákat. A másokat. Mi ez, ha nem önfeladás? Már csak azért is az, mert még kísérlet sem történt a lázadásra. A hangos tiltakozásra. Arra, hogy a gondolat-, vallás-, és szólásszabadság legyen mindenkié, nem csak az erkölcsező „egyeseké”.

Csaknem két évtizede a magyar napilapok is hírül adták a Washington Times azon cikkét, melyben arról tudósították a tisztelt olvasókat, hogy a karácsony szó használata egyre kevésbé elfogadott. Így aztán – nyilván ijedtében – egy Kansas-beli újság odáig ment, hogy helyesbítésben kért bocsánatot, amiért véletlenül karácsonyfának nevezett egy karácsonyfát. Szerintük a helyes megnevezés: közösségi fa. Volt arrafelé, vagy nyilván ma is van olyan település, melyen a fennállásuk évfordulóját ünnepelték soraiban nem lehettek ott a helyi egyház képviselői, mert úgymond „közvetlen vallási témát” képviselnek. A tiltakozás elmaradt, vagy csak nem közölte a „szabad” sajtó. Tobzódik tehát az ügy, mert a világ már jó néhány éve, a magyar olvasók többségének pedig nem kell bizonygatni, hogy nálunk minden kisebbség vonulgathat, ha akar. Ki tudja, meddig? Oly mértékben bolydult meg a világ, a káoszt szándékosan és naponta keltik oly szorgalmasan dolgoznak, s öntik ránk minden nap elferdült nézeteiket, hogy nem csak eligazodni, de élni is egyre nehezebb a szellemi terrorban. Mert hogy szellemi terror zajlik a világot a saját uralmuk alá hajtani akaró hatalom képviselői részéről, az nem lehet kérdés, mert naponta tapasztaljuk.

Nem tudom, észrevették-e már, hogy a napi híradók mostanság arról szólnak, az Európára kényszerített háborús időkben meddig is „éljen” a díszkivilágítás a közelgő ünnepi napokon? Leoltsák-e már délután 6-kor az ünnepi, „szankciós” fényeket a múlt Európában, vagy hagyják még tovább világítani a lámpákat, a díszeket? Kereszténységről, az ünnep lényegéről szó sem esik. S életünkön elgondolkodva, sztoikus nyugalommal megállapíthatjuk, hogy vannak még a Földön élők közül többen, akik átéltek nacionalizmust, nácizmust, kommunizmust, szocializmust, s talán sosem gondolták, hogy mostanra elérkeztek egy olyan világba, amely egy féktelen nihilista világ. És gyáva. Mert nem mer szembenézni az élet legnagyobb kérdéseivel. Önvédelemre sem képes. Elgyávult, elkényelmesedett. A legszebb és a legszentebb emberi tulajdonságokat, az isteni ajándékokat nézi semmibe, s tagadja meg. Többek közt gyönyörű ünnepünket, a karácsonyt, annak lényegét. S nem harcol fennmaradásukért. Sőt, mint a fentebbi néhány példa bizonyítja, küzd ellene.

Ma már az év minden napjára jut egy „világnap”. A normalitás, a teremtett élet dicséretének világnapja azonban

még hiányzik a gy?jteményb?!. Nem baj! Azon kellene igyekeznünk, hogy az év minden napja egy ilyen eszmének szolgáljon. Az isteni parancsnak, a szellem és a szeretet megvalósításának. Sosem vitatta senki, se filozófus, sem teológus, de maga Jézus sem, hogy ez nagyon nehéz feladat. Sok az akadály, az árok, a szikla, amit átugrani, megmászni roppant nehéz. Mint ahogy nehéz a „ne féljete” parancsát is elfogadni és megvalósítani. Hiszen félelemmel van tele a világ. Hitünket, illúzióinkat próbálják meg naponta elvenni t?lünk. Mert hagyjuk. Hogy miért, no, azt kellene hajszálpontosan megfejteti, s látteleletet készíteni róla. Mert akkor a gyógyír is megérkezhetne. Ahhoz viszont hit, remény és bátorság szükségeltetik.

Szépséges ünnepünkre várva jöjjön egy részlet Sajó Sándor Karácsonyi ének cím? verséb?!. „Akkoron csillag gyúlt az égre / És rásugárzott a vidékre, / És betlehem fölött megállván, / Egy rongyos istálló homályán / Tündöklött már a Glória: / Ott ingecskében, szép fehérben, / Feküdt a jászol szent ölében / Az Isten egyszülött Fia... // A hír bejárta a világot, / És jöttek bölcsek és királyok / És együgy?k és pásztorok / Ott minden lélek egyetérzett / És sírt és álmélkodva nézett / És boldogan fohászzkodott: / Örömet hozván az embernek, / Dics?ség légyen az Istennek!”

Tudják: CSAK AZÉRT IS KARÁCSONY!

Kondor Katalin

A szerz? újságíró

www.magyarhirlap.hu

Ajánló